

SBĚRNÝ DVŮR V SÄVENÄS, GÖTEBORG

Sobota 26. srpna

Konečně, říkal si Lennart. Konečně z vrat vyjel poslední. Lennartu Ohlssonovi bylo třiapadesát a s odpadky pracoval celý život. Nejdříve jezdil s těžkými vozy na skládce, pak skoro dvacet let s popelářskými auty. Když mu začalo vypovídat zdraví, dostal nabídku pracovat na sběrném dvoře v Sävenäs. Hotová lahůdka ve srovnání se svážením odpadků. To byla jak stresující, tak fyzicky namáhavá práce. Tady bylo během všedních dnů docela klidno a on i další tři chlapi si mohli v klidu dát kafe a pokecat. Když někdo potřeboval na hodinku zmizet a něco soukromého si zařídit, nebyl to problém. On sám byl dokonce pro ty tři ostatní něco jako mistr, ne snad, že by byl šéfem oficiálně, ale nejspíš proto, že mu hlava fungovala, jak měla.

Kenta naproti tomu jako by měl jen půl mozku. Práce na sběrném dvoře byla jeho životním posláním. Hotový fanatik, pokud šlo o správné třídění odpadu, a byl nesmírně pracovitý. Naproti tomu neuměl sečíst dvě a dvě bez cizí pomoci. Než se v dětství dostal do pěstounské péče, zřejmě mu jeho vlastní táta párkrát bouchl hlavou o zeď. Kenta byl vytáhlý a hranatý, s rozčuchanými řídkými vlasy a úzkými rty. Oči mu seděly blízko u sebe a neměl skoro žádnou bradu. No, ženy se na něho zrovna nelepi-

ly, říkal si Lennart. On sám měl docela sportovní postavu, i když se mu už začínalo rýsovat pívání břicho. Měl husté, nakrátko ostříhané, lehce prošeďivé vlasy a vzhled korunovala jeho tajná pýcha – velká a upravená bradka. Po té všechny šlely, pomyslel si a pro sebe se po-smál.

Ti další dva, Osborn a Leif, byli docela dobří, ale hodně pohodlní. Vyhovovalo jim, když Lennart rozhodl, co mají dělat. Pracovali spolu tak dlouho, že si už byli podobní. Oba měli málo vlasů, byli zavalití a většinu dne chodili s rukama v kapsách a navzájem se poštuchovali. Ale nebylo radno je podceňovat. Měli perfektní přehled, především o sobotách, kdy se museli pořádně hlídat všichni zákazníci. Kdyby to nedělali, mohli by pak do půlnoci třídit všechn odpad sami.

Bylo s podivem, co si lidé o sběrném dvoře myslí. Nejhorší byli ti v luxusních bourácích, kteří celý týden pracovali někde v kanceláři a v sobotu si hráli na domácí kutily. Strhali staré obkladačky v koupelně nebo porazili na zahradě strom. Potom si najali přívesný vozík, a když ve čtvrt na pět zjistili, že se ve sběrném dvoře zavírá v pět, házeli jednu věc přes druhou a k tomu jim ještě manželka navrch přidala staré boty nebo balík časopisů. Minulou sobotu se tu právě jeden takový objevil za deset minut pět.

„Poslyš,“ volal na Kenta a mával padesátikačkou. „Můžeš mi to všechno rychle vyložit? Já hrozně spěchám.“

K čertu s takovými. Ale po pravdě sem nejzdili jen ti s drahými auty, kteří přijeli na poslední chvíli a pak všechny stresovali. Člověk si musí myslet, že každý majitel domku v Göteborgu se potřebuje zbavit veškerého svinstva a má vždycky tak naspěch, aby mohl užívat sobotní večer.

Přestože všechny kontejnery byly zřetelně označené velkými cedulemi jako SUŤ, HOŘLAVINY, ŽELEZO A KOVY, KARTONY, BÍLÉ ZBOŽÍ a tak podobně, lidi by nejraději všechno hodili na první volné místo, kdyby je člověk nehlídal jako pan učitel. Nejlepší bylo se pořádně rozkročit s rukama v bok a tvářit se výhrůžně, pak šlo třídění jako na drátku.

Ale teď byla vrata konečně zamčená a sběrný dvůr opustili všichni negramotní majitelé vil. Dnes měli Lennart a Kenta na starosti prohlédnout všechny kontejnery a odkládací místa a zkontrolovat, jestli je všechno v pořádku, než se odeberou domů před televizi a k sobotnímu grogu.

Vlastně je tady docela příjemně, když je tu prázdno, pomyslel si Lennart. Všude kolem bylo ticho a klid, málem jako na hřbitově, což vlastně svým způsobem dvůr je. Byl to hřbitov odložených věcí. Pomalu přecházeli od kontejneru ke kontejneru a kontrolovali, jestli obsah souhlasí s označením. Někdy se tu daly najít i pěkné věci, jako třeba kola nebo nábytek, které se daly dál prodat. Kenta si většinou vzal plnou krabici drobností a prodal je za dvě stovky jednomu Finovi, který o víkendech prodával na bleším trhu v Kvibergu. Nejjistější příjem ale poskytovalo bílé zboží. Bylo úplně jedno, jak staré lednice nebo mrazáky byly, jen když fungovaly a daly se prodat chudým přistěhovalcům za dvě stovky, někdy i za pět. Nikdy neměli nejmenší problém kvůli tomu, že na krytý přívěs naložili poklady ze soboty a odvezli pryč. Koho by to zajímalo. Bylo to naprosto bezpečné. Neexistoval šéf podniku „Renova“, který by v sobotu večer zajel na kontrolu do sběrného dvora.

Lennart si na peníze navíc zvykl, ostatně i jako ostatní, ale bylo mu jasné, že kdyby to prasklo, všichni by o svou

práci přišli. Na něco takového ve svém věku nechtěl ani pomyslet. Co by proboha dělal celé dny, kdyby neměl svou práci v Sävenäs? Odehnal od sebe znepokojivou myšlenku a vykročil ke skladu pro prodlužovačku, aby mohl zjistit, které z přivezených lednic dosud fungují. Kupodivu jich vždycky byla většina v pořádku a už ho to přestávalo překvapovat. Lidi dnes vyhazovali úplně všechno. Dřív se odkládalo jen to, co se už nedalo opravit, zatímco teď stačilo, že věc neměla správnou barvu nebo to byl starý model.

„Lennarte, pojd' se podívat,“ volal na něho Kenta. „Tady v tom mrazáku je spousta věcí.“ Zvedl jednou rukou poklop a druhou ukazoval do boxu. „A všechno je krásně zabalené v bílých plastových sáčcích.“

Lennart přistoupil a pohlédl dovnitř. Stáhl si rukavici a opatrně do jednoho sáčku píchl prstem. Někdo si dal opravdu hodně záležet, aby do mrazáku dostal co nejvíc.

„Je to ještě zmrzlé,“ konstatoval a pohlédl na Kentu. Z pouzdra zavěšeného u pasu vytáhl ostrý nůž a udělal do jednoho ze sáčků šesti nebo sedmicentimetrový otvor. Opatrně v něm zaštoural nožem a prořízl další tři sáčky.

„Je to maso. Zdá se, že všechny ty pytlíky jsou plné zmrzlého masa, podívej se.“

Kenta se k němu naklonil, aby to také viděl.

„Zřejmě je to vepřové, na některých kusech je vidět kůže,“ ozval se Kenta a pohlédl na Lennarta, jestli s ním souhlasí.

„Zatraceně, určitě to je vepřové, ale musí ho tu být sedmdesát nebo osmdesát kilo. Co to bylo za blbce, naplnit skoro nový mrazák masem a pak ho odvézt na skládku?“

„No to teda nevím,“ zavrtěl Kenta hlavou. „To musí být nějaký omyl. Ale co teď uděláme? To asi sotva můžeme jíst, nebo co myslíš?“

Lennart tiše hleděl do mrazáku a pak zamyšleně pronesl: „Ne, jíst to nemůžeme.“ Pak se mu obličej rozzářil úsměvem. „Já vím, Kento, kdo by se o to mohl zajímat. Můj brácha Börje chová na prodej raky a to pro ně bude perfektní potrava.“